

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D., JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D., JUDr. Marie Turkové a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobkyně: **T. T. T. T.**, zastoupená Mgr. Matúšem Bónou, advokátem se sídlem Starobrněnská 3, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 16. 11. 2007, č. j. 61 Az 31/2006 - 29,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný rozhodnutím ze dne 7. 3. 2006, č. j. OAM-157/VL-07-05-2006, rozhodl o neudělení azylu žalobkyni podle § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, v tehdy platném znění (dále jen „zákon o azylu“). Současně také žalovaný rozhodl, že se na žalobkyni nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Hlavní argumentem žalovaného pro neudělení azylu byl závěr, že žalobkyně ve své žádosti jako důvody odchodu ze země původu uváděla pouze těžkosti ekonomické povahy, všeobecnou nespokojenost se stavem vietnamské společnosti a všeobecnou nedůvěru k vládě. Pokud jde o překážky vycestování, žalovaný neshledal, že by navrácení žalobkyně do země původu bylo v rozporu s čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod ani s jinými mezinárodními závazky České republiky.

Žalobkyně napadla toto rozhodnutí žalobou u Krajského soudu v Ostravě, ve které namítala, že nevěří vedení vietnamské vlády a že i když sloužila 13 let v armádě, nebyla jí přiznána sociální podpora z důvodu nedostatečného počtu odpracovaných let. Krajský soud žalobu rozsudkem ze dne 16. 11. 2007 zamítl s tím, že žalobkyně uváděla pro svůj odchod ze země původu *pouze* ekonomické důvody a že legalizaci svého pobytu se

měla žalobkyně snažit řešit prostřednictvím institutů zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů.

Žalobkyně (stěžovatelka) brojí proti rozsudku krajského soudu kasační stížností, ve které namítá důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Ke své argumentaci v žalobě dodává, že žalovaný se dostatečně nezabýval okolnostmi, za jakých byl ukončen služební poměr stěžovatelky v armádě a zda snad „ekonomické“ obtíže žadatelky nesouvisí právě s těmito okolnostmi. K překážkám vycestování stěžovatelka namítá, že žalovaný ani krajský soud se nezabývali otázkou, zda žádost stěžovatelky o azyl v České republice nebude mít vzhledem k její někdejší armádní kariéře za následek odvetná opatření v případě návratu stěžovatelky do vlasti. Stěžovatelka navrhuje rovněž přiznat kasační stížnosti odkladný účinek.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti popírá oprávněnost podané kasační stížnosti a odkazuje na argumentaci ve svém rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 s. ř. s. Dospěl však k závěru, že o něm není třeba rozhodovat tam, kde samo podání kasační stížnosti má odkladný účinek ze zákona (§ 32 odst. 5 zákona o azylu).

Nejvyšší správní soud po té přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Kasační stížnost je tedy přípustná.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaném pod č. 933/2006 Sb. NSS. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typech případů:

1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.*

2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně.* Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.

3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístež změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.

4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele*.

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:

a) Krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.

b) Krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

Nejvyšší správní soud neshledává v kasační stížnosti relevantní argumenty svědčící pro její přijatelnost.

Pokud jde o námitku směřující proti posouzení § 12 písm. b) zákona o azylu, Nejvyšší správní soud odkazuje na vlastní jednotnou judikaturu, jakož i na judikaturu jiných správních soudů. Lze uvést např. rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 14. 8. 2006, č. j. 65 Az 58/2005 - 21, v jehož smyslu „*pouhá nespokojenost s politickým režimem v zemi původu nemůže být důvodem pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu*“. Ustanovení § 12 zákona o azylu vymezuje důvody pro udělení azylu taxativně. Ekonomické důvody mezi ně nepatří (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2003, č. j. 7 Azs 32/2003 - 60; rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2003, č. j. 3 Azs 20/2003 - 43, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2003, č. j. 5 Azs 3/2003 - 54, vše dostupné na www.nssoud.cz). Stěžovatelka žádné jiné důvody neuváděla. Pokud jde o propuštění stěžovatelky z armády, v pohovoru se žalovaným stěžovatelka uvedla, že po propuštění z armády z důvodu snižování stavu v roce 1990 pracovala v zemědělství, přičemž jedinou motivací jejího odchodu z Vietnamu byla neschopnost platit daně v období sucha a špatné úrody. Stěžovatelka nikdy netvrdila, že by její propuštění z armády, kde po absolvování základní vojenské služby pracovala jako kuchařka, mohlo být motivováno azylově relevantními důvody, ani nenaznačovala, že by v následujících letech po svém propuštění z armády (tj. až do svého odchodu ze země původu v roce 2005) pociťovala z tohoto důvodu nějaký útlak. Žádost stěžovatelky o poskytnutí sociální podpory po jejím propuštění z armády byla v roce 1990 zamítnuta, jak stěžovatelka sama uváděla, s odůvodněním, že nebyl naplněn stanovený počet odsloužených let dle vietnamských předpisů. Ani v této skutečnosti tedy nelze spatřovat žádný z důvodů relevantních pro udělení azylu.

Pokud jde o námitku, podle níž žalovaný ani krajský soud nepřihlédli k situaci stěžovatelky jako bývalé členky vietnamské armády při posuzování překážek vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu, Nejvyšší správní soud poukazuje na rozhodnutí žalovaného, který se s touto otázkou důkladně vypořádal, přičemž k závěru, že žadatelům o azyl vracejícím se do Vietnamu (včetně těch v postavení stěžovatelky) nehrozí žádný postih, dospěl na základě informací o zemi původu, které byly (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a

dohledatelné (srov. kritéria pro nakládání s informacemi o zemích původu v azylovém řízení, in: GYULAI, G.: *Country Information in Asylum Procedures: Quality as a Legal Requirement in EU*, Budapest, 2007). Tento závěr přejal i krajský soud. Z těchto informací nevyplývá, že by bývalí řadoví příslušníci vietnamské armády, kteří požádali o azyl v zahraničí, byli na rozdíl od běžných občanů při návratu do vlasti vystaveni jakýmkoli sankcím. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud neshledal v rozsudku krajského soudu zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatelky.

Nejvyšší správní soud tedy s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že jeho ustálená a vnitřně jednotná judikatura, jakož i judikatura jiných správních soudů, poskytuje dostatečnou odpověď na námitky uvedené v kasační stížnosti a krajský soud se *prima facie* v napadeném rozsudku neodchyluje od výkladu předmětných ustanovení podaného v citovaných rozhodnutích. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádný jiný z výše vymezených důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky, shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., z nichž vyplývá, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. srpna 2008

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu